

Sygn. akt III KZ 63/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **S. T.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 października 2014 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 22 lipca 2014 r.

odmawiające przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 grudnia 2013 r. sygn. akt V Ka (...), wraz z uzasadnieniem

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W wyniku uchylenia – postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014r., sygn. akt III KZ 21/14 – zarządzenia Przewodniczącego Wydziału V Karnego Odwoławczego z dnia 2 kwietnia 2013 r., odmawiającego przyjęcia wniosku S.T. o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem, podjęto czynność zmierzającą do ustalenia, czy wspomniane pismo procesowe skazanego nie zawierało wniosku o przywrócenie terminu do wykonania wymienionej czynności procesowej, stanowiącej tzw. zapowiedź kasacji. Wezwany do

sprecyzowania swego wniosku skazany złożył pisemne oświadczenie, którego treść pozwoliła Sądowi Okręgowemu ocenić, po myśli art. 118 k.p.k., że w istocie złożył on wniosek, o którym mowa w art. 126 § 1 k.p.k.

Odmawiając przywrócenia powyższego terminu, Sąd Okręgowy stwierdził, że skazany S. T. nie wykazał, by zwłoka w wystąpieniu przez niego, w dniu 31 marca 2014 r., z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie wyroku Sądu odwoławczego wraz uzasadnieniem, nastąpiła z przyczyn od skazanego niezależnych, zwłaszcza związanych ze stanem jego zdrowia.

W zażaleniu na to postanowienie skazany zarzuca, że Sąd Okręgowy nie wykonał wskazówek Sądu Najwyższego, zawartych w postanowieniu z dnia 22 maja 2014 r., w szczególności w zakresie, w jakim w orzeczeniu tym doszło do „uznania (...) jego (skazanego – dopisek SN) usprawiedliwienia, wraz z prośbą o wyznaczenie ponownego terminu do rozpatrzenia sprawy (poprzez złożenie wniosku o odroczenie rozprawy)” oraz jego stanowiska co do „ponownego rozpatrzenia tej sprawy pod nieobecność skazanego”. Skarżący wniósł „ponownie o przywrócenie terminu do rozpatrzenia jego sprawy”, podkreślając, że jego udział w niej jest niezbędny w celu wyjaśnienia okoliczności dotyczących będącego jej przedmiotem przywłaszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może być uwzględnione.

Przywołane w nim argumenty, zwłaszcza związane z treścią postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014 r., okazały się chybione, jako że wymienione orzeczenie nie zawiera treści podnoszonych w zażaleniu. Skarżący nie chce przyjąć do wiadomości, że w dniu 4 grudnia 2013 r. w jego sprawie zapadł prawomocny wyrok, co oznacza, że nie jest możliwe – o co postuluje w składanych obecnie pismach procesowych – przywrócenie terminu do rozpoznania jego sprawy na rozprawie odwoławczej, z jego udziałem. Wzruszenie prawomocnego wyroku jest bowiem możliwe wyłącznie w drodze wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia – w niniejszym postępowaniu kasacji, której dopiero ewentualne uwzględnienie mogłoby prowadzić do ponownego rozpoznania sprawy. Warunkiem wniesienia tej skargi jest zaś złożenie – w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku

Sądu odwoławczego – wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem (art. 524 § 1 k.p.k. zd. 2), stanowiącego tzw. zapowiedź kasacji.

Nie ulega wątpliwości, że S.T. uchybił powyższemu terminowi, bowiem z rozważanym w niniejszym postępowaniu wnioskiem zwrócił się po upływie blisko 4 miesięcy od daty ogłoszenia wyroku Sądu odwoławczego. Jednocześnie, jak wskazał Sąd Okręgowy, skazany wiedział o terminie rozprawy, na której zapadł ów wyrok i nie stawiał się na nią, przedkładając świadectwo lekarskie, które zostało uznane za niewystarczające do uwzględnienia jego wniosku o odroczenie rozprawy. Zatem, jak wywiódł Sąd, nic nie stało na przeszkodzie, by przy zachowaniu minimalnej staranności skazany mógł również uzyskać wiedzę o prawomocnym zakończeniu postępowania i w terminie złożyć powyższy wniosek.

Abstrahując tu od szczegółowych rozważań Sądu Okręgowego na temat stanu zdrowia S. T. , ocenianego na podstawie opinii zespołu biegłych lekarzy (...) Uniwersytetu Medycznego, należy zwrócić uwagę, że skazany w istocie najpierw, w dniu rozprawy dostarczył kserokopię wniosku o jej odroczenie oraz kserokopię świadectwa lekarskiego sporządzonego na użytek innej sprawy karnej (oryginały złożył w biurze podawczym w czasie ogłaszania wyroku – por. protokół rozprawy – k. 429 oraz adnotacja na piśmie – k. 431), a następnie, kolejnego dnia, tj. 5 grudnia 2013 r., złożył w biurze podawczym dalszy dokument – tym razem świadectwo lekarskie sporządzone na użytek innej sprawy cywilnej (k. 434). Bacząc na potrzebę, jak skazany sam to ujął (k. 433), „uzupełnienia usprawiedliwienia”, mógł więc łatwo uzyskać wiedzę, że usprawiedliwienie złożone dnia poprzedniego okazało się nieskuteczne oraz że zapadł prawomocny wyrok, a co za tym idzie, wystąpić w terminie z zapowiedzią kasacji. Nie sposób uznać, by stan zdrowia uniemożliwiał skazanemu wykonanie tej czynności procesowej, skoro był on jednocześnie zdolny do złożenia pisemnego wniosku o odroczenie rozprawy, czy też następnie do sporządzenia kolejnego pisma z usprawiedliwieniem. Już tylko na marginesie wypada zauważyć, że świadectwa lekarskie z dnia 25 listopada 2013 r. i z dnia 4 grudnia 2013 r., które skazany przedkładał w niniejszym postępowaniu, przewidywały okres miesiąca, jako „termin zdolności stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie”. W każdym więc razie wnioskodawca nie wykazał przekonujących przyczyn, dla których uchybił zarówno omawianemu tu terminowi, jak i dla których z

zapowiedzią kasacji, wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do tej czynności, wystąpił dopiero po upływie wspomnianego na wstępie okresu.

Nie znajdując zatem podstaw do podważenia zaskarżonego postanowienia, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.